

PROLOG

Aveam șaisprezece ani când am participat pentru prima oară la un studiu biblic. Am intrat în încăpere strângând la piept cartea lui Beth Moore, *Believing God* [Să crezi în Dumnezeu] și timp de șaisprezece seri la rând am stat cu ochii lipiți de ecranul televizorului, în sufrageria pastorului meu. Îmi aduc aminte de temele pe care le primeam, cum completam, cu sârguință, spațiile libere și urmăream fascinată prelegerile înregistrate pe casete video.

Studiul acela a fost primul meu pas în direcția unei vieți spirituale mai profunde. Deși am crescut într-o familie creștină, nu m-a interesat prea mult creștinismul până la vârsta de 15 ani. La momentul acela eram angajată deja de trei ani într-o luptă secretă (am să vă vorbesc despre asta în capitolul 8). Tânjeam după un creștinism autentic, real. Îmi doream din toată inima ceva care să îmi schimbe viața.

La fel ca majoritatea fetelor creștine, știam că trebuie să citeșc din Biblie, să mă rog, să merg la biserică și să am un cerc de prieteni creștini—și făceam toate aceste lucruri. Însă ceva îmi lipsea. Isus era doar o teorie, nu o persoană reală pentru mine. Citeam din Biblie, dar de îndată ce o închideam, uitam cu desăvârșire de Dumnezeu. Eram capabilă să aduc argumente de ordin intelectual, rațional, ba chiar și emoțional în favoarea creștinismului, dar Dumnezeu nu exista pentru mine, din punct de vedere *spiritual*. Mă complăceam într-o credință călduță, superficială și nimeni nu observa asta, pentru că majoritatea fetelor și femeilor creștine erau ca mine.

Însă totul s-a schimbat când am mers la facultate. Eram studentă la o universitate creștină din Virginia și acolo am întâlnit o femeie care Îl cunoștea pe Isus la fel de bine ca Beth Moore. Amândouă Îl iubeau din toată inima. Îl slujeau cu pasiune. Viața lor era atât de diferită de tiparele ciclice de neputință, vinovăție și frică pe care le știam eu!

**CÂND AM ÎNCEPUT SĂ-L
CAUT PE DUMNEZEU
PENTRU EL ÎNSUȘI,
AM DESCOPERIT ACEA
UMBLARE SPIRITUALĂ PE
CARE A VENIT ISUS
SĂ NE-O DEZVĂLUIE.**

Cum aş putea ajunge să trăiesc și eu în felul acesta? mă întrebam.

Îmi doream să duc o viață de biruință, o viață spirituală care să însemne mai mult decât un set de cești drăguțe, inscripționate cu sloganul „O femeie frumoasă a lui Dumnezeu.“ Citeam promisiunile lui Isus din Scriptură și eram total derutată de realitatea discordantă. Dacă Isus ne-a promis o viață biruitoare și din belșug, de ce eu nu simțeam asta? De ce viața mea era plină de furie, frustrări, tentații sexuale și nesiguranță? Cum puteau femei precum Beth și colegele mele să vorbească despre Dumnezeu ca și când El ar fi fost mereu prezent, pe toate paginile Bibliei, când eu nu găseam în ea decât cuvinte seci și plictisitoare?

Pe parcursul acestei călătorii mi-am pus o mulțime de întrebări. Am început să fac „săpături“ în Scriptură și să citesc Biblia nu doar ca să îmi însușesc deprinderi creștine, ci ca să-L descopăr pe Dumnezeu *Însuși*. Îmi ziceam că, dacă alte femei pot să-L cunoască pe Isus într-un mod personal, și eu pot s-o fac. Așa că am început cu ceea ce aveam la îndemână: Cuvântul lui Dumnezeu.

Când am început să descopăr, încetul cu încetul, caracterul lui Dumnezeu, așa cum este revelat în Biblie, mi s-au deschis în sfârșit ochii. Mi-am dat seama că creștinismul nu este doar despre *mine*—despre credința mea, studiile mele, dezvoltarea mea, *sinele* meu—ci, în primul și-n primul rând, este despre Dumnezeu. Pare o concluzie simplistă, știu, dar la momentul acela pentru mine a fost o revelație.

Până atunci Îl căutasem pe Isus ca să aflu mai multe despre mine însămi. Îl căutasem ca să-mi găsesc pacea lăuntrică sau ca să scap de consecințele păcatelor mele. Credeam în El, dar Îl consideram mai mult un mijloc pentru a-mi atinge scopurile, iar asta se reflecta în viața mea spirituală. Când însă am început să-L caut pe Dumnezeu pentru El *Însuși*, am descoperit acea umblare spirituală pe care a venit Isus să ne-o dezvăluie. Am aflat ce a vrut El să spună când a spus că a venit ca noi să avem viață din belșug (Ioan 10:10).

Călătoria mea spre cunoașterea lui Dumnezeu nu s-a încheiat—și nu se va încheia niciodată. Pe măsură ce relația mea cu El devine din ce în ce mai apropiată și mai profundă, îmi doresc tot mai mult ca femeile să ajungă la aceeași profunzime spirituală pe care o experimentez eu zi de zi. În vremurile actuale, lucrul acesta este mai important ca oricând. Există în lume mii de lucrări de slujire îndeplinite de femei și la fel de multe femei care caută să slujească fără să aibă un fundament biblic

corect. Granița dintre creștinismul autentic și activismul religios este greu de sesizat. Femeile vin la Isus prin credință, în baza harului, dar mai apoi trăiesc ca și când El n-ar avea nicio putere în viața lor. Se duc la biserică, citesc din Biblie, se roagă la masă și poate chiar discută despre credință cu prietenele lor, însă viața lor lăuntrică este marcată de frământări emoționale și înfrângeri zilnice. Trăiesc după niște reguli rigide sau sunt controlate de diverse adicții, caută să dețină controlul și au limba neîmblânzită. Ele sunt exact la fel cum erau și înainte să vină la Hristos, doar că acum au o asigurare „în caz de incendiu.“ Știi prea bine cum e. Și eu am fost la fel.

Adevărata profunzime spirituală și o viață cu impact pe veșnicie nu se pot obține fără Duhul Sfânt și fără Cuvântul lui Dumnezeu—ceea ce am văzut că i-a transformat pe primii credincioși din istorie, oameni animați de o dorință insașiabilă de a fi cu Dumnezeu, de sete de învățătură și de dragoste față de semenii (Faptele apostolilor 2:42-47). Duhul Sfânt și Cuvântul au și astăzi același efect transformator. Dar până nu înțelegem cu adevărat că Isus este alături de noi în încercări, în momentele grele din viața noastră, credința noastră rămâne pur teoretică. Nu avem nevoie de Duhul Sfânt și de Cuvânt pentru că avem impresia că ne putem descurca și singuri.

Chiar așa să fie oare?

Nu știi cum ești tu, dar vinovăția, rușinea și zbulciumul lăuntric pe care le simțeam eu când aveam o credință superficială (dacă se poate numi așa) nu erau ceea ce îmi doream să experimentez o viață întreagă. Tânjeam după mai mult. Și majoritatea femeilor simt la fel. Ne dorim mai mult decât o teologie „pufoasă“ scoasă din contextul biblic, complimente la adresa personalității noastre, care nu ne stimulează să ne maturizăm spiritual, și platitudini pompoase cu privire la identitatea noastră ca femei. Ne-am săturat de o Biblie diluată și subțiată, ca să o putem ingurgita mai ușor. Avem nevoie și ne dorim să aflăm *adevărul*, pentru că doar adevărul ne va face libere.

Pot afirma cu toată recunoștința că Dumnezeu m-a eliberat din cercul vicios al vinovăției și înfrângerii, în care mă învârteam pe vremea când eram doar o creștină superficială. Viața biruitoare și din belșug este aici. Este *acum*. Lucrurile nu merg întotdeauna așa cum ne așteptăm și nu e ușor să o scoți la capăt, dar prin Hristos putem avea această viață. El ne oferă o relație care schimbă totul.